

[DEPUTY CHAIRMAN]

[27th November 1970]

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 and 3, clause 1, the Long Title, and the Enacting Formula were put and carried.

THE HON. THIRU S. MADHAVAN : I move—

“That the Tamil Nadu Panchayat Courts (Validation of Proceedings) Bill, 1970 (L.A. Bill No. 31 of 1970), as passed by the Assembly, be passed.”

DEPUTY CHAIRMAN : The question is—

“That the Tamil Nadu Panchayat Courts (Validation of Proceedings) Bill, 1970 (L.A. Bill No. 31 of 1970), as passed by the Assembly, be passed.”

The motion was put and carried and the Bill was passed.

(3) *The Tamil Nadu District Municipalities (Amendment) Bill, 1970*
(L.A. Bill No. 42 of 1970)

மாண்புமிகு திரு. பி. டி. ஷண்முகம் : மாண்புமிகு அவைத் தலைவர் அவர்களே,

“சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்நாடு 1970 ஆண்டு மாவட்ட நகராட்சிகள் (திருத்த) மசோதாவை† (சட்டப் பேரவை மசோதா எண் 42/1970) ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்” என்று முன்மொழிகிறேன்.

1920-ஆம் ஆண்டின் தமிழ்நாடு நகராட்சிகள் சட்டம் (தமிழ்நாடு சட்டம் 5/1920), பிரிவு 68-ல், ஒப்பந்தங்கள், ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொள்ளுதற்குரிய அதிகாரங்களை அளித்தல் ஆகியவற்றிற்கு வகை செய்யப்பட்டுள்ளதென்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அறிவார்கள். மன்றத்தின் ஒப்பந்தக் குழு, ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளுதற்குரிய தற்போதைய பண வரம்பு ரூ. 1,000 ஆகும். நகராட்சிகள் மேற் கொள்ளும் வளர்ச்சிப் பணிகள் காரணமாகத் தற்போதுள்ள உயர் வரம்பான ரூ. 1,000/- உயர்த்தப்பட வேண்டுமென்று கருத்தறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இக் கருத்தை அரசு பரிசீலனை செய்து, இதனை ஏற்றுச் செயல்படுத்துவதென முடிவு செய்துள்ளது. இதற்கென, நகராட்சிகள் அனைத்தும், அவற்றின் பொதுக் கணக்கில் பெறப்படும் ஆண்டு வருவாய்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஐந்து வகைகளாகப் பிரிக்கப்படும். ஒரு நகராட்சி அதன்படி எந்த வகையின் கீழ் கொண்டு வரப்படுகிறதோ, அந்த வகைக்கென உயர்த்தப்பட்டுள்ள உச்ச அளவிற்கு ஒப்பந்தக் குழுவானது ஒப்பந்தங்கள் செய்துகொள்ளலாம். இம்முறையில் உயர்த்தப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களின் விவரங்களை மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்குச் சுற்றறிக்கையாக அனுப்பப்பட்டுள்ள மசோதாவில் கண்டு கொள்ளலாம்.

27th November 1970]

[திரு. பி. யு. ஷண்முகம்]

மேலும், 1920-ம் ஆண்டின் தமிழ்நாடு மாவட்ட நகராட்சிகள் சட்டத்தின் (தமிழ்நாடு சட்டம் 5/1920) அட்டவணை VI-ல் நகராட்சிப் பகுதிகளில் மற்ற வரி விதிப்புகளோடு சொத்து வரியையும் நிர்ணயம் செய்வதற்கான விதிமுறைகள் உள்ளன என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அறிவர். நகராட்சிப் பகுதிகளில் அண்மையில் பொதுவாகத் திருத்தப்பட்டு நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ள சொத்துவரி மிக உயர்ந்த நிலையில் உள்ளதென்று, சில நகராட்சிகளில் உள்ள மக்கள் விடுத்த கோரிக்கைகள் காரணமாக, 1970-ஆம் ஆண்டின் தமிழ்நாடு மாவட்ட நகராட்சிகள் (திருத்த) அவசரச் சட்டத்தை (தமிழ்நாடு அவசரச் சட்டம் 6/1970) மேதகு ஆளுநர் அவர்கள் பிறப்பித்தார்கள். இந்த அவசரச் சட்டத்தின் விளைவாக மேற்கூறிய வரி விதிப்புக்களின் மீது ஏற்படும் மேல் முறையீடுகள்பற்றி இறுதி முடிவு செய்யும் நகராட்சி மன்றங்களுக்கு முறையிட்டுக் கொள்வதன் முன்னர், வருவாய்துறையைச் சார்ந்த இன்னொரு அதிகாரியிடம் வரி உயர்வால் பாதிக்கப்பட்டோர், முறையிடப்படும் வரியைச் செலுத்தாமலேயே, மேல்முறையீடு செய்து கொள்ளக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இந்த அவசரச் சட்டத்தினால், மேல் முறையீடுகளைத் தீர்ப்பதில் வருவாய்த் துறையைச் சார்ந்த அதிகாரிகளால் காலதாமதம் விளையக்கூடுமென்றும், அதனால் வரி செலுத்தா நிலையும், அந்நிலையால் நகராட்சிகளின் நிதி நிலைக்கு ஊறுகள் விளையக்கூடுமென்றும், அவசரச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்ட பிறகு, 1970-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர், 24, 25 தேதிகளில் கூடிய நகராட்சிகள் மன்றத் தலைவர்கள் மாநாட்டில் எடுத்துரைக்கப்பட்டது. எனவே, திருத்தப்பட்ட அவசரச் சட்டத்திற்கு முன்னர் உள்ள நிலையானது, (சட்டத்தின் அட்டவணை VI-ல் தொடக்கத்திலிருந்து விதிகளின் நிலை) மீண்டும் கொணரப்பட வேண்டுமென்றும் மாநாட்டில் கருத்தறிவிக்கப்பட்டது. அரையாண்டிற்கு ரூ. 15 க்கு மேற்படாது வரி விதிக்கப்பட்டோர், அவ்வரியைச் செலுத்தாமலேயே மேல் முறையீடு செய்து கொள்வதற்கும், அரையாண்டிற்கு ரூ. 15 -க்கு மேற்பட்டு ரூ. 30-க்கு மேற்படாமல் வரி விதிக்கப்பட்டோர், திருத்தப்பட்ட வரி நிலைக்கு முன் இருந்த வரியை மட்டும் செலுத்தி முறையீடு செய்து கொள்ளும் வகையிலும் சலுகைகள் அளித்து விதிகளை ஏற்படுத்தலாமென்று மாநாடு மேலும் யோசனை கூறியது.

நம் முன் உள்ள இப்பிரச்சினை நகராட்சி நிர்வாகம் பற்றியதாகும். நகராட்சித் தலைவர்கள் குழு, மேற்கூறிய காரணங்களுக்காக, அரசு பிறப்பித்துள்ள அவசரச் சட்டத்தைத் திரும்பப் பெற வேண்டுமென ஒரு மனதாக வேண்டிக் கொண்டுள்ளது. மக்களாட்சி மரபை ஏற்கும் வகையில், நகராட்சித் தலைவர்கள் குழு கூறியுள்ள யோசனைகளை ஏற்று செயல்படுத்த அரசு முன்வந்துள்ளது. மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் முன் படைக்கப்பட்டுள்ள மசோதாவில் அட்டவணை IV-ன் கீழ் தகுந்த விதிமுறைகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இம் மசோதா சட்டமானதும், ஏற்கெனவே பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ள அவசரச் சட்டம் திரும்பப் பெற்றதாகும்.

இவற்றைக் கூறி, இம் மசோதாவைச் சட்ட மன்றம் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[27th November 1970]

DEPUTY CHAIRMAN : Motion moved—

“That the Tamil Nadu District Municipalities (Amendment) Bill, 1970 (L.A. Bill No. 42 of 1970), as passed by the Assembly, be taken into consideration.”

THIRU A. R. DAMODARAN : Sir, I welcome this Bill that has been brought to amend the District Municipalities Act, particularly the section regarding the powers of the Contract Committee to deal with works estimated to cost anywhere between Rs. 2,000/- and Rs. 5,000/-. The former power was that the Contract Committee could deal with works, the estimated cost of which did not exceed Rs. 1,000/- or Rs. 1,500/- — I do not remember exactly — it is Rs. 1,000/-. We were empowered to nominate contractors for works costing up to Rs. 1,000/- and have quotations invited for works costing between Rs. 500/- and Rs. 1,000/-. I am very glad that now the Contract Committees have been given greater powers, because in view of the high cost of works, it was generally found that practically no work could be done at a cost below Rs. 1,000/-, the Contract Committees were having no work at all and the entire thing had to go before the Council and debated upon and the time of the Council was unnecessarily wasted. The work could not be done and the people were suffering. Therefore, I congratulate the Hon. the Minister for Local Administration on having made this wholesome provision, having realised the genuine difficulties of the Municipalities and on having fixed the various limits for the Contract Committees to deal with. The only thing I would like to point out — I do not know whether it is a printer's devil or whether it is the wording of the Act itself—is that in clause 2, sub-clause (1) it is stated that “a Council of the grade specified in column (1) of the Table below may delegate to the chairman or to a committee consisting of two or more members the power of making on its behalf any contract the value or amount whereof does not exceed the sum specified . . .” According to this sub-clause, it appears that the Council would be delegating its authority only to the Chairman or to a Contract Committee. I am not entirely sure whether the intention of the Government is that the Chairmen of the Municipalities should be given the power. If it is so, I welcome that also and there is no harm in it. Tenders will have to be invited and the chairman has to do it. I am not entirely sure whether the Contract Committee which is a statutory body would be able to overlook the Chairman in this case. I request the Hon. Minister to clarify the point because very many Chairmen are anxious to know whether the power is being delegated to the Contract Committee or to the Chairman.

The second point on which I have also given an amendment which I shall deal with later is the revision of assessment and appeal. I would like to refer to the quinquennial revision that has been existing for a long time. Every five years this torture of some officer of the Govern-

27th November 1970]

[Thiru A. R. Damodaran]

ment coming and revising the annual values based on certain notional accretion in land value or building value comes to us. If there is a General Election or a Municipal Election, the Government always postpone the quinquennial revision giving us 18 or 24 months' time and so we are able to make this quinquennial revision into a revision done once in 7 or 8 years. But the basic problem which I would like to place before the Minister is that the quinquennial revision authorities should not be given the wide powers, at present given to them to revise the valuation of all properties existing within a Municipal area. One can understand quinquennial revision where the rental values of the properties keep on increasing year after year and then it is necessary for an outside authority to come and verify whether rents have gone up and whether on that basis the property tax could be charged. But this quinquennial revision keeps on increasing the annual value of properties in which owners are residents and which are not let out on rent. We go back to the old philosophy on which taxation is based. All taxation laws like the Wealth Tax Act, the Urban Land Tax Act and the Estate Duty Act are based on the assumption that property value keeps on increasing year after year due to certain developmental activities etc. I do not wish to go into this very philosophy. It may either be due to the property values increasing or it may be due to the value of the rupee decreasing. In Madras the price of a ground was Rs. 3,500/- in 1954 and it speaks volumes for our economic planning that today it costs about Rs. 22,000/-. I refuse to believe that land has increased in value. I can only say that the rupee has decreased in value, but that is a separate issue. Either way the Government wish to profit by levying property tax on this notional capital value of property. Therefore we have this trouble everywhere, in every Municipality. My hon. Friend Thiru Muthu, as Chairman of Madurai Municipality, will be facing the same problem. The property values have increased enormously and then we have the appeals to the Commissioner and in a City like Madurai, the Commissioner has got to deal with 30 or 40 thousand appeals and it will take nearly $1\frac{1}{2}$ years or possibly 2 years at the rate of 30 to 40 appeals per day. After this we have to pay the taxes and appeal to the Municipal Council. Now a very salutary provision is made and that shows how the Government can be really sympathetic to certain demands that are made. It is a very wholesome amendment that has been brought forward and I welcome it, except for the limitation that it seeks to impose on the tax not being collected from persons who have to pay more than Rs. 30/- as property tax. I think we should make it applicable to all the persons. I do not think it should be restricted only to those persons who have to pay a property tax which does not exceed Rs. 30/-. After all, the principle involved is that the tax-payer is dissatisfied with the increased property tax and appeals. I think it is necessary for us to allow the tax-payer not to pay the enhanced tax alone and he is bound to pay the original tax on the property. We should allow all property

5-20
p.m.

[Thiru A. R. Damodaran]

[27th November 1970]

owners irrespective of the amount of tax involved, an opportunity to appeal to the Council and until that appeal is heard and disposed of by the Council, the increment in tax should not be collected from them. The hon. the Leader of the Opposition will also be moving an amendment which the Government may accept, because this sum of Rs. 15 to Rs. 30/- is such a small figure that only a fraction of the taxpayers is likely to be benefited by this amendment. There is no harm in the Government extending the same to all because our Municipalities will still get funds from the original taxes that have to be paid. I hope that this very small amendment which we have suggested will be accepted by the Hon. Minister. I am very glad that the Government have realised that the appointment of a Revenue Officer in between the Commissioner and the Council is a time-wasting process. It also cuts at the roots of the very idea of autonomy of the Councils. I would appeal that even for hearing quinquennial revision appeals, a special officer may be appointed by the Municipal Council and it need not necessarily be the Commissioner, because the Commissioner neglects his day-to-day business whenever there is a quinquennial revision, for practically 9 months to one year. I have got practical experience in the quinquennial revision in 1959-1963. Whenever there is quinquennial revision, thousands of appeals have to be heard by the Commissioner and he has no time to attend to his day-to-day inspection work. He neglects his other duties for which he is there and he has to spend 3 to 4 hours per day in hearing these appeals. I would make a suggestion that for the hearing of the appeals against quinquennial revision another officer may be appointed by the Municipal Council from a panel of Government officers or any officer of the Municipality so that the Commissioner is not disturbed in his work. With these words, I close my speech.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மாண்புமிக் தலைவரவர்களே, இந்த தமிழ்நாடு மாவட்ட நகராட்சிகள் (திருத்த) மசோதா என்பதிலே பொதுப்படையான சில விஷயங்களை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். சொத்துக்காக வரி விதிக்கும் பொழுது எந்த அடிப்படையிலே வரி விதிக்கப்படுகிறது என்பது வரி விதிக்கப்படுகின்றவர்களுக்குச் சரியாகப் புரிவதில்லை. இந்தக் காரணத்தால் தான் தங்களுடைய வீட்டுக்கு வரி விதித்ததற்குப் பிறகு தம் வீட்டிற்கு அநியாயமாக வரி விதிக்கப் பட்டது என்று பல பேர் கமிஷனருக்கு அப்பீல் செய்யும்படியான நிலைமையும், அதனால் மனவருத்தப்படும்படியான சில காரியங்களும் நடந்துவிடுகின்றன. முந்தைய தமிழ் நாடு மாவட்ட நகராட்சிகள் சட்டத்திலே சொத்துக்களுக்கு வரி விதிப்பதிலே சில அடிப்படையான விஷயங்கள் இருக்கின்றன என்றாலும் கூட, தற்பொழுது “அட்ஹாக் பேசிஸ்”-இலே தான் இருக்கிறது. இந்தக் காரணத்தினால் “அசெசர்” என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் வரி “அசெஸ்” செய்ய வீடுகளுக்குச் செல்லும்பொழுது, அவர்களைக் கண்டு அந்த வீட்டிலே உள்ளவர்கள் பயப்படும் அளவுக்கு நிகழ்ச்சிகள் சர்வ சாதாரணமாக நகர்ப் புறங்களிலே நடந்து வருகின்றன. நான் சொல்ல விரும்புவது, சில வீடு

27th November 1970] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

கள் கட்டப்பட்டு அதற்குப் பிறகு “அடிஷன்ஸ்” என்று சில பகுதிகள் கட்டப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், இந்த அசெசர் வீடுகளுக்குச் செல்லும்பொழுது, அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரர்கள் அவருக்கு வேண்டியவர்களாக இருப்பதாலோ அல்லது வேண்டியவர்களாக ஆகிவிடுகின்ற காரணத்தாலோ அந்த வீடுகளுக்குச் சரியான முறையிலே வரிகளை உயர்த்துவதில்லை. பொதுவாக “உயர்த்தப்பட்ட வரிகளுக்காக” மட்டும் தான், வரி உயர்த்தப்படும்பொழுது தான் வீட்டின் சொந்தக்காரர்கள் அப்பீல் செய்கிறார்கள். தன் வீட்டிற்கு வரி உயர்த்தப்படாமல் இருக்கும்பொழுது யாரும் அப்பீல் செய்வதில்லை. ஒரு நகர்ப்புறத்திலே பார்க்கும்பொழுது ஒரு வீட்டுக்கு 150 ரூபாய் வரி விதிக்கக்கூடிய இடத்திலே 250 ரூபாய் என்று வரி விதிக்கலாம் என்ற நிலைமை இருக்கிறது. அதே சமயத்திலே ஒருவர் தன் வீட்டுக்கு 250 ரூபாய் வரி கட்ட வேண்டிய இடத்திலே 150 ரூபாய் மட்டும் சரியாகக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். இதனால் இரண்டு பக்கமும் சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. மற்றும், 250 ரூபாய் வரி கட்டவேண்டிய இடத்திலே 150 ரூபாய் வரி என்று குறைத்தும் போடுகிறார்கள். இதனால் வருகிற இலாபம் பூராவும் அந்த அசெசர்களுக்குத் தான் போய்ச் சேருகின்றதே தவிர, நகர மன்றங்களுக்கு அல்ல. எனக்குத் தெரிந்த சட்ட மன்ற உறுப்பினர் அவர்கள் என்னிடம் பேசும் பொழுது ஒன்றைச் சொன்னார்கள். ஒரு அசெசர், தான் சட்ட மன்ற உறுப்பினர் என்று தெரிந்து, தன்னுடைய வீட்டிற்கு வந்து நெடு நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்ததாகவும், எனவே, தன்னுடைய வீட்டுக்கு அதிகமாக வரி வராது என்று நம்புவதாகவும் சொன்னார். பிறகு அந்தச் சட்ட மன்ற உறுப்பினரை நான் பார்த்தபொழுது, தன்னுடைய வீட்டிற்கு மிக அதிகமான அளவுக்கு வரி போட்டிருப்பதாக வருத்தப்பட்டுக் கொண்டார். அது ஏன் என்று நான் கேட்டதும், அவர், “நான் எம்.எல்.ஏ. என்ற முறையிலே அவர் நெடு நேரம் பேசிக் கொண்டிருக்கவில்லை. நான் ஏதாவது அந்த அசெசருக்கு வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பேன் என்று எதிர்பார்த்து அவர் அப்படிப் பேசியிருந்திருக்கிறார். நான் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் சரியாக அவருக்கு செய்யாததால் தான் என்னுடைய வீட்டுக்கு வரி அதிகமாகப் போட்டுவிட்டார்கள்”, என்று சொன்னார். எனவே இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளை நாம் மாற்ற வேண்டுமானால், இந்த ‘அஸெஸர்கள்’ என்று சொல்லப்படுபவர்கள் விதிக்கும் வரி முறையை ஒரு ஒழுங்கு படுத்தவேண்டுவது மிகவும் அவசியம். அவரவர்களுக்குத் தோன்றியபடி ஏதாவதொரு மதிப்பிடுவது என்பது நடைமுறையில் பல கஷ்டங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன. கிராமப்புறங்களில் உள்ள நிலங்களுக்கு விலை மதிப்பை எப்படி சப்ரிஜிஸ்ட்ரார் அலுவலங்களில் எழுதி வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்களோ அதுபோல நகர்ப் புறங்களில் உள்ள மனைகளிலுள்ள வீடுகளின் மதிப்பையும் நகரசபை அலுவலகங்களில் பதிய வைத்து கொண்டிருந்தால், ஒரு முறையில் வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கும். இப்படி ஒரு முறை இருந்தால், அஸெஸர்களுடைய தயவு தாட்சண்யத்திற்கு பலர் உள்பட வேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது. இப்போதுள்ள இந்த முறை மாற்றியமைக்கப் படுமானால், வரி விதிப்பு அதிகம் என்று எண்ணும் வீட்டுமனை வீடுகளின் சொந்தக்காரர்கள் அதைக் குறைப்பதற்கு யாரைப் பிடித்தால் குறைக்க முடியும்,

5-30
p.m.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [27th November 1970]

யார் கமிஷனருக்கு வேண்டியவர், யார் சேர்மனுக்கு வேண்டியவர் என்று சிபாரிசுக்காக அலையவேண்டிய பரிதாப நிலையும் தவிர்க்கப்படலாம்.

நண்பர் திரு. முத்து அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள், அந்தமாதிரி ஒன்றும் இல்லை என்று. சந்தோஷம். மிகத் திறமையாக நடைபெறும் நகராட்சிகளிலே மதுரை மாநகர் நகராட்சியும் ஒன்று. அங்கே இப்படிப்பட்ட குறைகள் இல்லை என்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய ஒன்றாகும். ஆனால் பல்வேறு நகராட்சிகளில் நான் சொல்லும் இப்படிப்பட்ட குறைகள் இருக்கத்தான் இருக்கின்றன. எனவே இந்த அலுவலர்கள் வரி விதிப்பதில் உள்ள இந்தக் குறைகளைப் போக்குவதற்கு வேறு நல்ல முறையை ஏற்படுத்தினால் நன்றாக இருக்கும் என்று மட்டும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவர் அவர்களே, நகர மன்றங்களைப் பொறுத்த வரையில், இந்த வரி விதிப்பு சம்பந்தமாக பலர் குறைப்பட்டுக்கொள்ள இடம் இருக்கிறது. இது ஒரு புறம் இருக்க, நகர் மன்றத் திட்டங்கள் பலவற்றை நிறைவேற்றுவது சம்பந்தமாக பல காண்ட்ராக்டர்கள் விடவேண்டிய நிலைமைகள் ஏற்படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட காண்ட்ராக்டர்களுக்கென காண்ட்ராக்ட் குழுக்கள் இருக்கின்றன. டெண்டர்கள் கோரப்பட்டு யாருக்கு விடுவது என்று முடிவெடுக்கிறார்கள். ஆனால் எங்கள் கையில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த நகல் திருத்த மசோதாவிலும்—பழைய சட்டத்தைப் போலவே—‘சேர்மன்’ அல்லது ‘கமிட்டி’ என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. புதியதாகத் தரப்பட்டுள்ள இந்த மசோதாவிலும், “to the Chairman or to a Committee consisting of two or three or more members the power of making on its behalf any contract the value or amount whereof does not exceed.....”

என்று போட்டு இருக்கிறது. இதுவரையில் எந்த சேர்மனும் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டது இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். ஏற்றுக்கொள்ள விரும்ப மாட்டார்கள். அவ்வளவு தலைவலி என்றே சொல்லலாம். இந்த மாதிரி இருப்பது நல்லதுதான் என்று அரசாங்கம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். தவிர இன்னும் ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நிதி மசோதாக்கள் என்று வரும்போது, அவைபற்றி நான் ஒன்றும் சொல்ல விரும்பவில்லை. ஆனால் மற்ற மசோதாக்களை இங்கே முதலில் விவாதிக்கக் கூடிய வாய்ப்புகள் இருந்தால், சற்று நிதானமாக விவாதம் செய்து அவற்றிலுள்ள குறைகளையோ சிறப்பு அம்சங்களையோ அரசுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வாய்ப்புகள் இருக்கும். சட்ட மன்றத்தில் நிறைவேறிய பிறகு இங்கு வரும்போது குறைகளை நாம் எடுத்துக் காட்டினாலும், அவற்றைத் திருத்துவதற்கான வாய்ப்புகள் மிகவும் குறைந்துவிடுகின்றன. இங்கே நாம் ஒரு திருத்தத்தினை நிறைவேற்றினாலும், மீண்டும் அந்தத் திருத்தத்தை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்குப் பல சங்கடங்கள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன.

மாண்புமிகு திரு. பி.யு. சண்முகம் : அங்கே நிறைவேறித்தானே இங்கே வர வேண்டும், வேறு வழியில்லையே ?

27th November 1970]

திரு. கே. ராஜாராம் : நிதி மசோதாவைத் தவிர மற்றவைகளை முதலில் இங்கே விவாதித்து நிறைவேற்றலாமே ?

மாண்புமிகு திரு. பி.யு. சண்முகம் : மன்னிக்க வேண்டும். சட்ட மன்றத்திலும் இதே விஷயத்தைத்தான் சொல்லுகிறார்கள். எங்கே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டிய கருத்துக்கள் சொல்லப்பட்டாலும் அரசாங்கம் அவற்றைப் பரிசீலித்து ஏற்றுக்கொள்ளுகிறது.

திரு. கே. ராஜாராம் : ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாத கருத்துக்களை எப்படியிருந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப் போவதில்லை. அது வேறு விஷயம். ஆனால் ஏற்றுக்கொள்ளுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடுதான் இப்படிப்பட்ட நல்ல சில கருத்துக்களை இங்கே தெரிவிக்கிறோம். ஆனால் இங்கே வரும் நிலையில் உண்மையிலேயே சில மாறுதல்களை ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்று அரசாங்கம் கருதினாலும்கூட, சட்ட மன்றத்தில் நிறைவேற்றிய பிறகு எந்த மாற்றத்தையும் மீண்டும் ஏற்றுக்கொள்ள அரசாங்கத்திற்கு முடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. எனவேதான் இந்த யோசனையைத் தெரிவிக்கிறேன்.

இரண்டாவது, முன்பு ஒரு ஆயிரம் ரூபாய்க்கு விடப்பட்ட காண்ட் ராக்டுகள் இப்போது நாலாயிரம் ஐயாயிரம் என்று ஏறிப்போய் விட்டிருப்பதைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்ல விரும்பவில்லை. முன்பு ஒரு ஆயிரம் என்று இருந்த எஸ்டிமேட் இப்போது 4 ஆயிரம் ஆகிறது. ஒன்றும் தரம், இரண்டாம் தரம், மூன்றாம் தரம் முனிசிபாலிட்டி என்ற அடிப்படையில் இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் என்று நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள். இதில் ஒன்றும் குறையில்லை.

அடுத்து, வரி விதிப்பு பற்றி உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல, சில இடங்களில் ஒரு வீட்டுக்கு ரூ. 30 என்றும் அதே மாதிரி உள்ள பக்கத்து வீட்டிற்கு ரூ. 80 என்றும் வரி விதிக்கப்படுகிறது. ஒரு விதமான அடிப்படையும் இல்லாமல் இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலை இல்லாமல் இருப்பதற்கு அரசாங்கம் ஏதாவதொரு அடிப்படையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால் நல்லதாக இருக்கும். கிராமப்புறங்களில் உள்ள நிலங்களுக்கு இன்னின்ன சர்வே நம்பர் நிலங்களுக்கு இந்த மதிப்பு என்று பதிவு அலுவலகங்களில்வைத்துக் கொண்டிருப்பது போல, நகர்ப்புறங்களில் உள்ள வீடுகளுக்கும் இந்த இந்தத்தெரு அல்லது வார்டில் உள்ள வீடுகளுக்கு இவ்வளவு மதிப்பு என்று ஏற்படுத்திவிட்டால் நல்லதாக இருக்குமோ என்று நினைக்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. பி.யு. ஷண்முகம் : எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிடுவதுபற்றி ஒன்றை மட்டும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மனைக்கு வேண்டுமானால் வார்டுகளுக்குத் தகுந்தபடி மதிப்பிட முடியுமே தவிர வீடுகளுக்கு எப்படி மதிப்பிட முடியும் ?

திரு. கே. ராஜாராம் : உண்மைதான். கட்டிடத்தின் மதிப்பைக் குறிப்பிடுவதற்கும் ஏதாவதொரு வழிமுறையைச் செய்தாக வேண்டும். ஏனென்றால் இப்போதுள்ள 'அஸெஸர்' முறைப்படி வேண்டியவர்களுக்கு ஒரு வரி விதிப்பு, வேண்டாதவர்களுக்கு ஒரு வரி விதிப்பு என்று நடக்

[திரு. ஜே. ராஜாராம்]

[27th November 1970]

கிறது. பல நகரங்களிலும் இப்படிப்பட்ட புகார்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. இதைத் தடுப்பதற்கு ஏதாவது செய்ய முடியுமா என்று அரசாங்கம் யோசிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடி, மூன்றாவது ஷரத்துக்கு நான் ஒரு திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறேன். அது நியாயமான திருத்தம். ஒருவர் அப்பீல் செய்யும் போது, ஏற்கெனவே நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்த வரிக்கு மேல் எவ்வளவு போட்டிருக்கிறார்களோ அதன் பேரிலே அப்பீல் செய்ய வேண்டும். ஆதலால் பணம் கட்ட வேண்டியதில்லை என்று அவசரச் சட்டத்தில் போடப்பட்டிருந்தது. இப்போது அது மாற்றப்படுகிறது. இப்படிச் செய்தால், முனிசிபாலிட்யுடைய வருமானம் பாதிக்கும். இப்போது நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள சட்டத்தில் வீட்டு வரி ரூ. 15 ஆக இருக்குமானால், அவர்கள் அப்பீல் செய்துக் கொள்ளுவதற்கு எதுவும் கட்ட வேண்டாம் என்றும், ரூ. 30 வரையில் இருந்தால் அவர்கள் பழைய வரியைக் கட்டிவிட்டு அப்பீல் செய்துகொள்ளலாம் என்றும், ரூ. 30-க்கு மேல் இருந்தால் புதிதாக விதிக்கப்பட்டுள்ள வரி அவ்வளவையும் கட்டிவிட்டு அப்பீல் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று இருக்கிறது. இது நியாயம்தான் என்றும் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இப்படிப் பார்த்தால் ஒருவருக்கு ரூ. 40 என்று போட்டிருந்தால், அவர் ரூ. 40-ஐக் கட்டிவிட்டு அப்பீல் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று வருகிறது.

பழைய வரி ரூ. 30 என்று இருந்தால் அவர்கள் மேலே விதித்துள்ள ரூ. 10-க்குத்தான் அப்பீல் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். வித்தியாசத்திற்குதானே அப்பீல்? எனவே ரூ. 30-க்கு மேலே போடப்பட்டுள்ள வரி விஷயத்தில் அப்பீல் செய்துகொள்ளுகிறவர்கள் ஏற்கெனவே உள்ள பழைய வரியை மட்டும் கட்டிவிட்டு அப்பீல் செய்துகொண்டால் நலமாக இருக்கும். எப்படியும் ஒரு மாதம் அல்லது இரண்டு மாதத்தில் அப்பீல் முடிந்தபிறகு கட்டவேண்டியதைக் கட்டத்தான் போகிறார்கள். எனவே இதை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கருத்தில் கொள்ளுவார்கள் என்று கருதுகிறேன். ஏதோ எதிர்ப்புக்காகச் சொல்ல வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. நியாயமான வாதம் இது. எனவேதான் குறிப்பிட்டேன். இப்படிப்பட்ட மசோதாக்கள் முதலில் இந்த மன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டால், நிதானமாக முடிவு செய்யலாம். இங்கே 63 பேர்தான் இருக்கிறார்கள். நிதானமாக விஷயங்களை ஆலோசிக்க முடியும். அங்கே 234 பேர் இருக்கிறார்கள். நேரம் போதவில்லை. எனவேதான் அப்படிக்குறிப்பிட்டேன். இதை அரசு பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன், வணக்கம்.

மாண்புமிகு திரு. பி.யு. ஷண்முகம் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் ஒப்புந்தக் குழுவிற்குப் போடப்பட்டிருக்கின்ற ஷரத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். பழைய சட்டத்தில் இருப்பதைத்தான் அப்படியே போட்டிருக்கிறோம். புதிதாக ஒன்றும் போடவில்லை. பழைய சட்டத்தில்

“The Council may delegate to the Chairman or a Committee consisting of two or more members the power of making on its behalf any contract whereof the value or amount does not exceed one thousand rupees.”

[திரு. பி. டி. ஷண்முகம்] [27th November 1970]

5-40
p.m.

என்று இருக்கிறது. ரூ. 1,000 என்று இருந்ததை அப்படியேதான் போட்டிருக்கிறோம். எனவே பழைய முறைதான் கையாளப்பட்டதே தவிர தனிப்பட்ட ஒருவருக்குக் கொடுக்கிறோம் என்று கருத வேண்டாம். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் பேசும்போது, மக்கள் அதிகாரிகளைக் கண்டு பயப்படுகிறார்கள், சில இடங்களுக்கு வரியை உயர்த்தாமல் இருந்து விடுகிறார்கள் என்று சொன்னார். இப்படி இரண்டு பக்கமும் சொல்லுகிறார்களே தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை. தவறே நடக்கவில்லை என்று நான் சொல்ல மாட்டேன். தவறு நடக்கலாம். அந்தத் தவறு நடப்பதுபற்றிப் புகார் கொடுத்தால் நிச்சயமாக அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்யும் என்று உறுதிமொழி அளிக்கிறேன். குவின்சென்னியல் ரிவிஷன், ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை வரியைப் பரிசீலனை செய்வது எவ்வளவு அவசியம் என்பதை நகராட்சியில் அனுபவம் உள்ளவர்கள் உணர்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். நண்பர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் கூட ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அந்தக் குவின்சென்னியல் ரிவிஷன் நடத்தப்படவில்லை என்றால், நகராட்சி நிர்வாகமே ஸ்தம்பித்துப் போய்விடும். வருமானம் குறைந்து கொண்டே போய், நிர்வாகச் செலவு ஏறிக்கொண்டே போய், கடைசியில் கடன்கார நகராட்சிகளாகத்தான் முடியும். இப்படி ஏதாவது ரிவிஷன் செய்வதன் மூலமாகத்தான் நகராட்சி வருமானத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள முடியும். எனவேதான் குவின்சென்னியல் ரிவிஷன் என்று வைக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, வேறு ஒன்றும் கிடையாது. யாரோ சட்ட மன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் ஒரு அதிகாரியை மிரட்டியதாகச் சொன்னார்கள். அந்த அதிகாரி யார்? அந்த அதிகாரி யார் என்பதை நான் கண்டுபிடித்து நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடும். சட்ட மன்ற உறுப்பினர் என்பதற்காகவோ அல்லது ஒரு கட்சி உறுப்பினர், ஆகவே வரியை ஏற்றக் கூடாதென்று சொல்லுவதற்கோ, அந்த அதிகாரி யாராக இருந்தாலும், அவர் என்னுடைய பாராட்டுதலுக்குரிய அதிகாரியாக மாறக்கூடும். வாய்ப்புகள் அப்படித்தான் இருக்கின்றன. சில இடங்களில் வீடுகளில் சொந்தக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். வேறு சில இடங்களில் வாடகைக்கு விட்டிருக்கிறார்கள். இரண்டிற்கும் வரியில் வித்தியாசம் இருக்கத்தான் செய்யும். சொந்தமாக இல்லாமல் குடியிருப்பவர்கள் எவ்வளவு வாடகை கொடுக்கிறார்களோ அதன் பேரில் வரி போடுகிறார்கள். சொந்தமாக இருக்கிறவர்களுக்கு “ஆன்யுவல் ரென்டல் பேசிஸ்”, “அட்ஹாக்” பேசிசில் குத்துமதிப்பாகப் போடுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். ரிவிஷன் அதிகாரிகள் ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும், ஒவ்வொரு கடைக்கும் சென்று ஆங்காங்கு விசாரிக்கிறார்கள். இவ்வளவு வாடகை கொடுக்கிறார்கள், இவ்வளவு வாடகை வரும் என்று கணக்குப் போட்டுத்தான், அதற்காக ஒரு பெரிய ரிஜிஸ்டரே மெயின்டெயின் செய்து, அதை வைத்துத்தான் வரி போடுகிறார்களே தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை. எங்கெங்கே தவறுகள் நடந்திருக்கின்றன என்று குறிப்பிடுவார்களானால், நாங்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறோம்.

பொதுவாக அண்மையில் நடைபெற்ற நகராட்சி உறுப்பினர்கள், நகராட்சித் தலைவர்கள் மாநாட்டில் ஏகமனதாகத் தீர்மானம் நிறைவேற்றி இந்தச் சட்டம் கொண்டு வரவேண்டுமென்று விரும்பினார்கள். அதனால்தான் இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தோம்.

[திரு. பி. யு. ஷண்முகம்]

[27th November 1970]

அவசரச் சட்டத்தைக் கூட நாங்கள் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டோம். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் தனது திருத்தத்தின் மீது பேசுவதாகச் சொன்னார். அவசரச் சட்டத்தை எடுத்து விட்டு, நகராட்சித் தலைவர்கள் கொண்டுவந்த அந்தத் தீர்மானத்தை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டது. ஏனென்றால் இது நகராட்சித் தலைவர்களுடைய சொந்தப் பிரச்சனை. அவர்கள் சொன்ன நியாயமான கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டோம். பொதுவாக இந்தத் தீர்மானத்தில் எந்தத் தவறும் இல்லை என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் சில தனிப்பட்ட ஆட்சேபனை சொல்லுகிறார்கள். அதற்கு நான் பதில் சொல்லுகிறேன். இப்போது இந்த மசோதாவை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : The question is—

“That the Tamil Nadu District Municipalities (Amendment) Bill 1970 (L.A. Bill No. 42 of 1970), as passed by the Assembly, be taken into consideration.”

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

DEPUTY CHAIRMAN : There is no amendment to clause 2.

Clause 2 was put and carried.

Clause 3

DEPUTY CHAIRMAN : The motion is—

‘That clause 3 do stand part of the Bill.’

THIRU K. RAJARAM : Sir, I move—

“In item (vi) in the proposed new section 26 (a), (b), omit the words :

“but does not exceed thirty rupees.”

THIRU A. R. DAMODARAN : I second the amendment, Sir.

திரு. கே. ராஜாராம் : ஏற்கெனவே நான் சொன்ன மாதிரி இந்தத் திருத்தத்தை நான் கொடுக்க வேண்டுமென்று எழுதிக்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, இதே மாதிரி நண்பர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் மனதிலும் தோன்றி அவர்களும் இந்தத் திருத்தத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இரண்டு பேரும் சேர்ந்து யோசித்துக் கொடுத்த தல்ல. தனித் தனியாகவே கொடுத்தோம். இது ஒரு நியாயமான விஷயம் என்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ரூ. 30 வீட்டு வரி இருப்பவர்கள் பழையவரியைச் செலுத்தினால் போதும். அதிகப்படியான வரியைச் செலுத்த வேண்டியதில்லை என்று சொல்லப் படுகிறது. அதே வித்தியாசத்தை மற்றவர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும்.

27th November 1970]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

ரூ. 40 அல்லது ரூ. 75 வீட்டு வரி இருந்தால், அந்த வரி பூராவையும் அவர்கள் செலுத்திவிட வேண்டியதுதான். ஆனால் அதற்குமேல் ரூ. 10 புதிதாக உயர்த்திப் போட்டிருக்கிறார்கள் என்றால், அதற்கு மாத்திரம் அந்த அதிகப் பணத்தைக் கட்டாமல் அப்பீல் செய்வதற்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். அந்த அதிகமான தொகையை அவர்கள் கட்ட வேண்டும் என்பது டிஸ்கிரிமினேஷன். இப்படி ஒருவருக்கு ஒரு மாதிரி, இன்னொருவருக்கு இன்னொருமாதிரி என்ற வித்தியாசமில்லாமல், ஒரே மாதிரியாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய தாத்தப்ரியம். இது நியாயமானது என்றே நான் கருதுகிறேன். ஏற்கெனவே இது பற்றிச் சொல்லி விட்டேன். மறுபடியும் அதிகமாகப் பேச வேண்டிய அவசியமில்லை என்று எண்ணுகிறேன்.

*THIRU A. R. DAMODARAN : In seconding the amendment, I would only like to state that a very important object would have been fulfilled if this amendment was accepted. If every person who is assessed to over Rs. 30/- pays the tax in advance and then prefers the appeal there is no incentive on the part of the appellate authority to take up the appeal and dispose of it quickly. What will happen is this. The appeals in respect of which the tax comes only up to Rs. 30/- will be taken up first and the appeals in respect of which the tax comes to Rs. 100/-, Rs. 200/- or Rs. 300/- will be taken up last. From that point of view also, it would affect the taxpayers to a considerable extent. Secondly, I can anticipate the argument of the Government. They will say, "We want to help the poor people ; all these people would necessarily pay below Rs. 30/- and, therefore, we feel that all those who pay above Rs. 30/- are affluent people and do not require help." This will be a wrong argument to use because there are many persons who are assessed to Rs. 50/-, Rs. 60/-. There are many widows who solely depend on the rental income for their livelihood. There are a number of other circumstances and considerations. If they want, they can fix the limit at Rs. 1,500/-. That will touch the very rich persons, firms or companies who may well afford the tax. I do not think that even the present government which has accepted the Socialist philosophy will say that every person who pays more than Rs. 30/- is necessarily a capitalist. Therefore, from that point of view, some consideration may be shown to the middle income and above middle income groups and a limit fixed at a reasonable amount. If the Hon. Minister wants to fix the limit at Rs. 1,000/- or Rs. 1,500/-, he may do so. It would accordingly eliminate all these middle income groups if he accepts this amendment. Since he has already assured us that irrespective of the fact that the Bill has been passed by the Lower House, he will accept good amendments, I am sure he will accept the amendment and take back the amended Bill to the Lower House. Though it may cause a delay of only 24 hours or 36 hours, I am sure he will accept our amendment and take the amended Bill to the Lower House and get the amended Bill passed.

[27th November 1970]

மாண்புமிகு திரு. பி. யு. ஷண்முகம் : தலைவரவர்களே, இந்தத் திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை என்பதை நான் துவக்கத்திலேயே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால் இதே போன்ற திருத்தத்தை அந்த அவையிலும் கொடுத்தார்கள். விவாதித்து அங்கே அதன் மீது தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. எனவே இந்தத் திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை. ரூ. 15 வரை வரி கட்டுகிறவர்கள், வரி கட்டாமலேயே மனுப்போடலாம். ரூ. 30 வரை வரி கட்டுகிறவர்கள் பழைய வரியைக் கட்டி விட்டு புது வரிக்கு மட்டும் அப்பீல் போடலாம். அதற்கு மேலே அப்பீல் போடுகிறவர்கள் முழுவதையும் கட்டி விட்டு அப்பீல் போடலாம்.

திரு. கே. ராஜாராம் : ரூ. 30 வரி கட்டுகிறவர்கள் பழைய வரியைக் கட்டி விட்டு அப்பீல் போடலாம் என்று இருக்கிறது. இந்த ரூ. 30 புதிதாக விதிக்கப்பட்ட வரியா ?

5-50
p.m.

மாண்புமிகு திரு. பி.யு. ஷண்முகம் : ரூ. 30 பழைய வரி. மேற்கொண்டு enhanced tax இருக்குமானால், அதற்கு மட்டும் அப்பீல் மனுப் போட வேண்டும் என்ற தீர்மானம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது இருக்கின்ற நகராட்சிச் சட்டத்தின்படி, எல்லோருமே பணத்தைக் கட்டி விட்டுத்தான் அப்பீல் போட வேண்டும். அதிலே இந்த ஒரு திருத்தத்தைக் கொண்டு வருகிறோம். நகராட்சிச் சட்டம் ஏற்பட்டு எத்தனையோ காலமாகி இருக்கலாம். ரூ. 15 கட்டுகிறவர்கள் யாராக இருக்கலாம்? அவை ஆண்டிற்கு ரூ. 15 என்றால், ஒரு ஆண்டிற்கு ரூ. 30 கட்டுகிறவர்கள் மிகவும் குறைவாக இருக்கும். ரூ. 30 வரி கட்டுகிறவர்கள் யாராக இருக்கலாம் என்று கணக்குப் பார்த்தால், ஒரு மாதத்திற்கு ரூ. 100 அல்லது ரூ. 150 வாடகை வசூலிக்கிறவர்கள் தான் அந்த வரி கட்ட வேண்டியிருக்கும். எனவே தான் ரூ. 15-லிருந்து ரூ. 30 வரை கட்டுகிறவர்கள் பழைய வரியைக் கட்ட வேண்டுமென்று இந்த ஷரத்தில் சேர்த்திருக்கிறோம். இதிலே சலுகைக்கே இடமில்லை. வரிப் பிரச்சனையில், நடுத்தர மக்களுக்குப் பாதகம் ஏற்படாமலிருக்கவும், ஏற்பட்டிருக்கிற பாதகத்தைக் கொஞ்சம் குறைக்க முடியுமா என்பதற்காகவும்தான் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோமே தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை. வரி கட்டாமல் மனுப் போடலாம் என்று வைத்துவிட்டால், பாதகம் ஏற்பட்டு விடும். எந்த வரியையும் வசூல் செய்யாமலேயே நகராட்சித் தலைவர்கள் இருந்து விடுவார்கள். நகராட்சி ஸ்தம்பித்துப் போய்விடும். நகராட்சியிலே இருக்கிற தொழிலாளர்கள், ஆசிரியர்கள், “எங்களுக்குச்சம்பளம் கொடு” என்று கோஷம் போடுவார்கள். அந்தப் பொறுப்பை அரசாங்கத்தில் நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாகிவிடும். இப்போது இருக்கிற சூழ்நிலையில் ஏற்கெனவே காலம் கடந்துவிட்டது. இதை இப்போது நிறைவேற்றிக் கொடுத்தால்தான், உடனடியாக வரி வசூலித்து ஏதாவது வேலை நடக்க முடியும். இந்த ரூ. 30 என்று வைத்திருப்பதை உயர்த்துவதற்கில்லை. அரை ஆண்டிற்கு ரூ. 30, ஒரு ஆண்டிற்கு ரூ. 60-க்கு மேல் வரி கட்டுகிறவர்களுக்குச் சலுகை காட்டுவது சாத்தியமில்லை.

27th November 1970]

வரியை உயர்த்தும்பொழுது எப்படி எல்லாம் குறைக்க முயற்சி எடுப்பார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். காரணம், நான் கூட நகராட்சித் தலைவராக 5 ஆண்டுக் காலம் இருந்திருக்கிறேன். நகரசபையைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் அந்தந்த வார்டு உறுப்பினர்கள் உட்கார்ந்துகொண்டு, “இது என்னுடைய வார்டு, உயர்த்திய வரியை குறையுங்கள்” என்று சொல்வார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலைமையிலே எதிர்க் கட்சித் தலைவருடைய வார்டிலே வரி உயர்வைக் குறையுங்கள் என்று சொன்னால், குறைக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். இப்பொழுது பழைய வரியைக் கட்டிவிட வேண்டும். அப்படிப் பழைய வரிசுளை மக்கள் கட்டிவிட்டால், வரி கூடுதலாகப் போட வேண்டுமென்ற எண்ணம் நகராட்சிகளுக்கு வராது. அப்படித் தான் செய்ய வேண்டுமென்று இருக்கிறோம். ஆனாலும், வரியைக் குறைக்கும் அதிகாரத்தை நகராட்சிகளுக்கே கொடுத்திருக்கிறோமே! வேண்டுமானால் அவர்கள் வரியைக் குறைத்துக் கொள்ளலாம். எனவே, இப்படிப் போடப்பட்டிருப்பது நடுத்தர மக்களை எந்த விதத்திலேயேயும் பாதிக்காது என்று சொல்லி, ‘திருத்தம்’ இல்லாத வகையிலே இந்தப் பிரிவை ஏற்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : The question is—

‘In item (iv) in the proposed new section 26 (a) (b), omit the words :
“but does not exceed thirty rupee-.”’

The amendment was put and lost.

Clause 3 was put and carried.

Clauses 4 and 1, the Long Title, and the Enacting Formula were put and carried.

THE HON. THIRU P.U. SHANMUGHAM : Sir, I move—

‘That the Tamil Nadu District Municipalities (Amendment) Bill, 1970 (L.A. Bill No. 42 of 1970), as passed by the Assembly, be passed’,

DEPUTY CHAIRMAN : Motion moved—

‘That the Tamil Nadu District Municipalities (Amendment) Bill, 1970 (L.A. Bill No. 42 of 1970), as passed by the Assembly, be passed’.

*திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவரவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்பொழுது, கான்ட்ராக்ட் சம்பந்தமாக, சேர்மென் அல்லது சேர்மென், கமிஷனரைக் கொண்ட ஒரு குழுவுக்கு அந்த அதிகாரத்தை வழங்கலாம் என்றார்கள். பழைய சட்டத்திலேயும் இது இருந்தது. ஆனால், நடைமுறையிலே அவ்வாறு விடவில்லை. ஒவ்வொரு முனிசிபாலிட்டியிலேயும் ஒரு கான்ட்ராக்ட் குழுவுக்குத் தான் அந்த அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருந்தார்கள். எந்த முனிசிபல் சேர்மனும் இந்தப் பொறுப்பைத்தானே எடுத்துக்கொண்டு அந்த வேதனைகளுக்கு உட்பட மாட்டார். எனவே, எந்த முனிசிபாலிட்டியும் இந்த அதிகாரத்தைக் கான்ட்ராக்ட் குழுவுக்குத் தான் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். “Chairman” என்ற வார்த்தையை எடுத்துவிடலாம் என்று தான் நான் யோசனை கூறினேன். இப்பொழுது அதைச் செய்யமுடியாவிட்டாலும், பின்னாலே வேண்டுமானாலும் அதைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

[27th November 1970]

THE HON. THIRU P. U. SHANMUGHAM : All municipalities have been included in sections 6 and 9 and hence, the proviso to section will apply where the powers of the Contract Committee can be exercised only by a Contract Committee. This is so both in the old Act and also in the new Bill.

அப்படியேதான் போடப்பட்டிருக்கிறது. தனிப்பட்டவர்களுக்கு இல்லை, மூன்று பேரையும் சேர்த்துத்தான் இருக்கிறது.

DEPUTY CHAIRMAN : The question is—

‘That the Tamil Nadu District Municipalities (Amendment) Bill, 1970 (L.A. Bill No. 42 of 1970), as passed by the Assembly, be passed.’

The motion was put and carried and the Bill was passed.

VII GOVERNMENT RESOLUTIONS

- (1) CONSTITUTION OF THE AVADI TOWNSHIP.
- (2) CONSTITUTION OF THE AMBATTUR TOWNSHIP.
- (3) CONSTITUTION OF THE KATHIWAKKAM TOWNSHIP.
- (4) CONSTITUTION OF THE MADHAVARAM TOWNSHIP.

DEPUTY CHAIRMAN : The Hon. Minister for Food and Local Administration may move all the Resolutions at a time. I shall take them up one by one and put them to the vote of the House.

THE HON. THIRU P. U. SHANMUGHAM : Sir, I move—

‘That in pursuance of sub-section (1) of section 4-A of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920), the House do resolve that the area covered by the Avadi Municipality in the Chingleput District which is an industrial colony be declared to be a Township.’

‘That in pursuance of sub-section (1) of section 4-A of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920), the House do resolve that the area covered by the Ambattur Municipality in the Chingleput District which is an industrial colony be declared to be a Township.’

‘That in pursuance of sub-section (1) of section 4-A of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920), the House do resolve that the area covered by the Kathiwakkam Municipality in the Chingleput district which is an industrial colony be declared to be a Township.’

‘That in pursuance of sub-section (1) of section 4-A of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920), the House do resolve that the area covered by the Madhavaram Municipality in the Chingleput District which is an industrial colony be declared to be a Township.’